

numai ca suferită se socotea și acum. Autonomia și independența și-o pierduse de mult, subordinându-se încă în 9 Octomvre 1783 și 8 Decembre 1786 prin împăratul Iosif II formalmente, dară în contra canónelor, metropolitului sêrbesc din Carlovitz. ¹⁾

Episcopul nostru, lipsit și el de drepturile politice, fără vre-o subsistență corespundătoare, avisat numai la contribuiri binevoitoare ale credincioșilor și la modestul salariu de 4000 fl. din tacsele sidocsiale, pre lângă aceea și legat fedeleș prin asupritorea instrucțiune regescă din 21 Decembre 1816, ²⁾ ce o primise la întărirea sa de episcop, ea de tot mărginit în activitatea și chiemarea sa episcopală, fră nici o vađă și autoritate. După acéstă instrucțiune episcopul avea să nu-și uite: „că clerul neunit este numai tolerat“, și că visitațiunile canonice în eparchiă să le facă „în prezența a doi comisari politici“.

Consistoriul diecesan fără de nici un isvor sigur de venit, se ajuta cum putea luând și preoți din comunele învecinate în loc de asesori consistoriali, se înțelege nesalarisați, în afacerile oficióse. Asesorii consistoriali erau totodată și profesori, protopopi și parochi, ei erau totul pentru tóte. Protocólele ședințelor consistoriale, trebuiau să se asternă în tóată luna guvernului țerei spre censurare. Vre-un institut teologic regulat nu esista, căci cursul de preoție de șese luni, nu numai că se număra între institute. Vre-o fundațiune la episcopie nu era; érá fonduri aveam numai pre cel sidocsial, format din tacsele sidocsiale pentru acoperirea salariului episcopesc, pre cel de 30,000 fl. dărít clerului de împăratul Ferdinand, și pre cel seminariilor vechiu, administrate și acoperite tóte de regim și nefolosite în parte. Realități episcopesci...

¹⁾ Resoluțiunile împărătesci respective se pot vedé în „Vechia Metropoli“ în poliă“ etc. de N. Hoșea, pag. 192 și 193.

²⁾ A se vedé întrégă instrucțiunea acéstă în „Istoria bisericii episcopul Șaguna, tom. II, p. 197 și în „Vechia Metropoli“ pag. 149 seqq.